

[Jan Køpke Christensen]

Den anden ændring er, at ansatte, der har et uddannelsesbehov, får sikkerhed for, at de kan få jobbet igen efter uddannelsesorloven. Hvorfor skal en arbejdsgiver tvinges til at modtage en, der har forladt arbejdspladsen for at videreudanne sig, hvis arbejdsgiveren ikke er interesseret i det? Hvorfor skal den garanti gives efter uddannelsesorloven? Vi i Fremskridtspartiet bryder os ikke om ordet tvang, og vi mener, at der på dette område klart er en holdning, der udtrykker sig i tvang.

Samtidig bortfalder refusionsordningerne for private arbejdsgivere, hvilket vil ske i forbindelse med uddannelse og jobrotation.

Det er efter vor opfattelse et dårligt forslag, der foreligger her, og forslaget bliver absolut ikke bedre af, at man nu tager refusionsordningen fra netop de private arbejdsgivere.

Jeg har nævnt nogle eksempler på, hvorfor Fremskridtspartiet er imod forslaget. Vi havde den 17. marts 1988 en diskussion i Tinget om denne ordning, og der blev bl.a. sagt fra Folketingets talerstol:

»Er det ikke gået op for SF, at vores omkostningsniveau skal nedbringes og ikke øges for at sikre danske virksomheders konkurrenceevne og dermed danske arbejdspladser?«

Det blev faktisk sagt af den konservative ordfører på daværende tidspunkt, fru Pia Christmas-Møller. Jeg kan se, at ordføreren desværre ikke er til stede i salen lige i øjeblikket, men det er meget interessant, at disse ord netop kom fra den ordfører fra Det Konservative Folkeparti, der var heroppe nu og faktisk gik ind for forslaget.

Jeg vil også citere en anden udtalelse, der kom fra talerstolen:

»Derfor bliver vi nødt til at sige, at der ikke er råd til ekstravagance.«

Det er altså arrogance! Jeg ser heller ikke, at der er sagligt belæg for den, når der er så stor søgning til alle de former for uddannelse uden for arbejdstiden, som findes i dag.

Det var altså to udtalelser fra de daværende regeringspartier. Det sidste citat var fra Venstres ordfører på daværende tidspunkt. Venstre går også ind for forslaget i dag.

Jeg vil også sige følgende: I 1992 var der i Jyllands-Posten et indlæg fra daværende undervisningsminister Bertel Haarder, hvori han klart udtrykte en meget, meget sund holdning. Det, det drejer sig om, er betalt frihed til ud-

dannelse, skrev den daværende minister. Ministeren gjorde bl.a. opmærksom på, at det drejer sig om store udgifter med en lille virkning. Vi er fuldstændig enige i Fremskridtspartiet.

Det blev også sagt, at man ikke bør bruge arbejdstiden til undervisning, at undervisningen skal foregå i fritiden – en meget logisk Fremskridtsholdning, der efter min opfattelse viser sund fornuft hos tidligere undervisningsminister Bertel Haarder.

Den samme minister kom i samme indlæg ind på, at problemet netop er, at når alle disse flittige hverdagsmennesker, der tager uddannelsen i fritiden, opdager, at de er til grin, og forlanger ret til at uddanne sig i arbejdstiden, er spørgsmålet, hvad det så vil koste, og hvad vi reelt vil få for det svimlende beløb, det drejer sig om.

Det bliver nemlig, som ministeren ganske rigtigt udtrykte i debatindlægget i Jyllands-Posten, dyrere, end da højskoleeleverne fandt ud af, at de var idioter, hvis de ikke fik det offentlige til at betale bistandshjælp/dagpenge under opholdet.

Vi er fuldkommen enige i den tidligere undervisningsministers betragtninger, og derfor har Fremskridtspartiet i denne nogenlunde identiske debat stadig væk den samme holdning som i 1988.

Derfor anbefaler vi, at man siger nej til forslaget og fører det ud i livet, som man dengang stod for i både Venstre og De Konservative.

Dorit Myltoft (RV):

Jeg kan huske, at da VUS-lovforslaget første gang blev fremsat, blev ordningen mødt med megen kritik. Især blev der sagt, at den var for beskeden i forhold til den forudgående debat om betalt frihed til uddannelse. Kun 50 mio kr. blev der dengang afsat.

Beskedenhed kan være en dyd, men kan også være udtryk for, hvad der er realpolitisk muligt. Beskedenhed kan også ses som et udtryk for, at når et nyt initiativ begynder småt, kan det hurtigt trækkes tilbage, hvis det viser sig at være en fiasko, og det kan udvides, hvis det viser sig at være en succes.

På vegne af Det Radikale Venstre kan jeg glæde mig over, at VUS er blevet en succes. Det er med tilfredshed, vi ser, at man stadig væk vil tilgodese de kortuddannede.